

ΓΡΑΦΕΙΟ ΘΑΝΑΣΗΣ
Θ. ΝΙΑΡΧΟΣ

Τα εξαιρετικά πλεονεκτήματα του μυθιστορήματος του Νίκου Βουδούρη «Καϊάφας» ξεκινάνε από το οπισθόφυλλο – επιτέλους ένα οπισθόφυλλο τόσο καίριο και παραστατικό ώστε να σε προϋδεάζει σε σχέση μόνον με ό,τι πρόκειται να διαβάσεις, χωρίς να βροντοφωνάζει ή έστω να υπαινίσσεται ότι θα σε συνεπάρει κιόλας, όπως συμβαίνει με οπισθόφυλλα μυθιστορημάτων που, αν και σε έχουν προετοιμάσει για μια αναγνωστική απόλαυση, στο τέλος σε αφήνουν με άδεια χέρια. Θα πρότεινε κανείς ο «Καϊάφας» να διαβαστεί ταυτόχρονα με ένα άλλο μυθιστόρημα που κυκλοφόρησε σχετικά πρόσφατα, το «Ωστικό κύμα» του Νίκου Δαββέτα (μικρά σε έκταση και τα δυο, εκατόν πενήντα δυο σελίδες το πρώτο, εκατόν πενήντα εφτά το δεύτερο) για τον εξής απλό αλλά ταυτόχρονα και εξαιρετικά σημαντικό λόγο: Ο κλειστός αφηγηματικός ορίζοντας

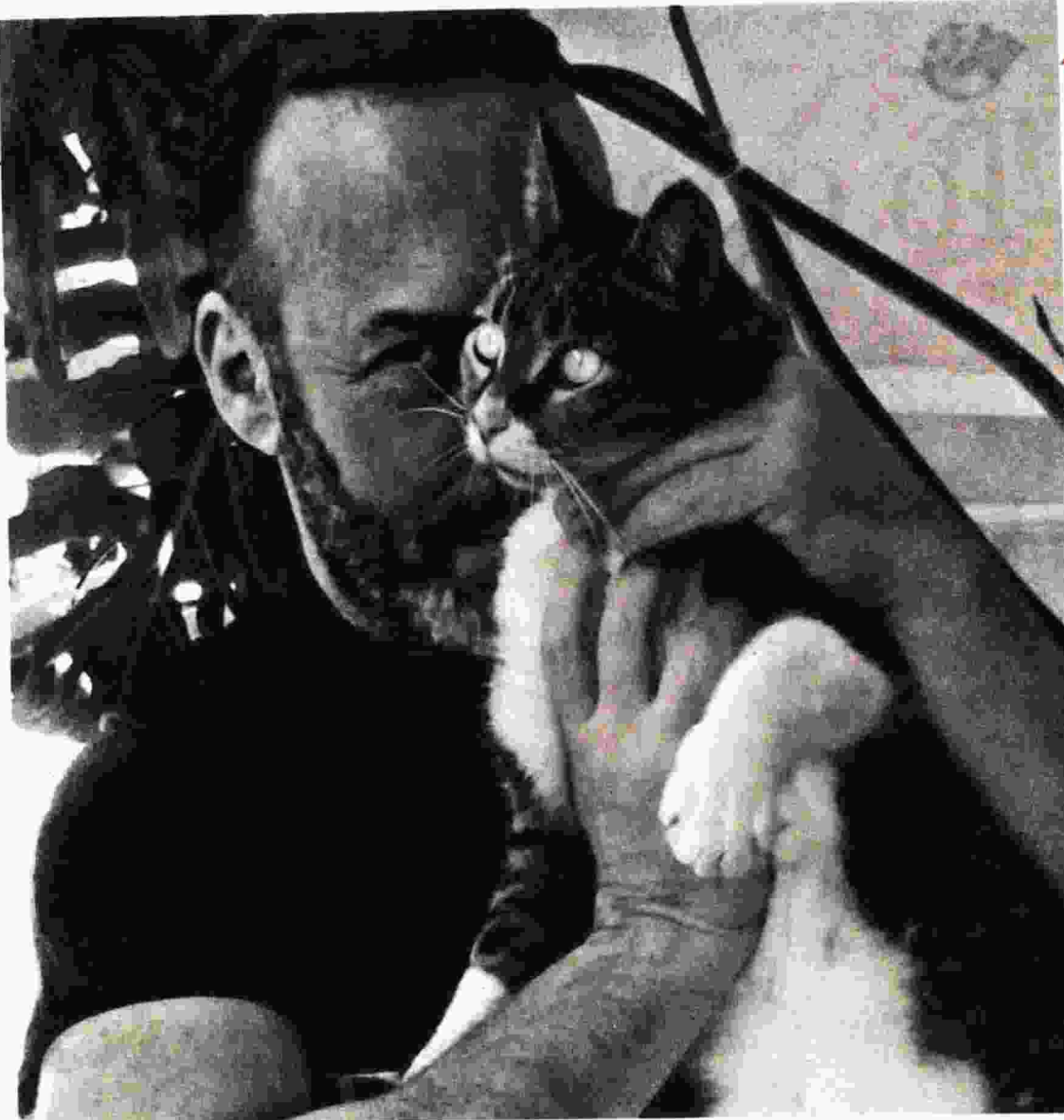
Η σημαδιακή φράση «Κάθε φορά που ξέρω τι θέλω είμαι χαρούμενος» οριοθετεί με έναν τρόπο δραματικό το μέγεθος της δυστυχίας του ήρωα

του «Καϊάφα», αφού περιορίζεται στα λίγα τετραγωνικά χιλιόμετρα μιας περιοχής της Πελοποννήσου, να αναδεικνύεται εξίσου πλούσιος – αν όχι περισσότερο – με την αναπεπταμένη γεωγραφικά εμβέλεια του «Ωστικού κύματος», έστω κι αν την απόσταση ανάμεσα στο Λονδίνο και την Αθήνα την αισθάνεται να μεταβάλλεται σε μια δρασκελιά.

Το «θέμα»

Τελικά φαίνεται το «θέμα» να έχει τη λιγότερη σημασία προκειμένου να γραφεί ένα σημαντικό πεζογράφημα και όσο ενδιαφέρον μπορεί να έχουν οι εκρήξεις στο μετρό του Λονδίνου («Ωστικό κύμα») που ως πρωτοσέλιδη είδηση στις εφημερίδες γίνονται γνωστές σε όλο τον κόσμο, την ίδια ακριβώς διεκδικεί ένας μυθιστορηματικός ήρωας («Καϊάφας») που, ανάλογα με τις περιστάσεις, παρουσιάζεται με διαφορετικό όνομα και επώνυμο, ενώ για την περιπέτειά του θα μπορούσε να ισχυριστεί κανείς ότι αφορά αποκλειστικά τον ίδιο. Θα συνέβαινε κάτι σχετικό αν δεν υπήρχαν κάποιες σταθερές συντεταγμένες, όπως για παράδειγμα τις μεγάλες αποφάσεις να τις προετοιμάζουν συνήθως φαινομενικά ανώδυνες συνθήκες, ώστε όσο ευθύνονται οι τρίτες στη μύτη και τα αφτιά του πατέρα του για την απόφασή του να αλλάξει ζωή ο πρωτοπρόσωπος αφηγητής του «Καϊάφα» – με όποιο όνομα και αν συστήνεται όταν τον ρωτάνε, είτε ως Λινάρδος Σαμαρτζής είτε ως Λάμπρος Χρονόπουλος ή Γιάννης Πετρόπουλος – στον ίδιο ακριβώς βαθμό να χρεώνεται η διάθεση αυτής της αλλαγής σε ένα περιβάλλον που υπήρξε συνέπεια «ελευθέρως» επιλογής.

Ενώ φαίνεται να μην περιμένει παρά κάτι εντελώς απροσδόκητο να του καθορίσει έναν τρόπο ζωής, κατά βάθος υπάρχει μια βαθιά συμφωνία ανάμεσα σε ό,τι έχει ζήσει και σε ό,τι προετοιμάζει ο ίδιος ώστε να του αποκαλυφθεί ως άγνωστο την αμέσως επόμενη στιγμή. Με συνένοχο έναν σκύλο, αφού, αν όσα μας γίνονται γνωστά χάρη στην επαφή τους, προϋπέθεταν τη σχέση ανάμεσα σε τρεις-τέσσερις ανθρώπους, δεν θα εσωτερικοποιούνταν στον ίδιο βαθμό το καθετί είτε πρόκειται για μια ερωτική συνεύρεση είτε για

Ο Νίκος Αδάμ Βουδούρης είναι αρχιτέκτονας από το Γλυκορρίζι της Μεσσηνίας. Ο «Καϊάφας» είναι το δεύτερο βιβλίο του

που αν και αποτυπώνεται τη στιγμή της δημιουργίας της, έχει ξεκινήσει πολύ πριν την «τυχαία» συνάντησή τους. Σε σημείο μάλιστα να αναρωτιέσαι αν τον Καϊάφα και την γύρω του περιοχή δεν είναι ο Σαμψών – το όνομα του σκύλου – που τελικά μας τα περιγράφει, αφού αν έλειπε ο ίδιος δεν θα μας γινόταν τόσο εκθαμβωτικό το καθετί, έμπυχο ή άψυχο, που τώρα σχεδόν το μεταμορφώνει με την παρουσία του.

Ωστόσο, αν και φαίνεται να βαρύνει ιδιαίτερα στον «Καϊάφα» η σχέση του ήρωα με τον Σαμψών, έτσι όπως κατορθώνει ο δεύτερος να γνωρίσει ο πρώτος μια εκδοχή του εαυτού του που θα του έμενε για πάντα άγνωστη, αν δεν είχε πραγματοποιηθεί η σχέση αυτή, ο κεντρικός άξονας του μυθιστορήματος μοιάζει να τοποθετείται σε μια περιοχή που δεν είναι ούτε ανθρωποκεντρική ούτε πολύ περισσότερο γεωγραφική. Η ιλιγγιώδης εσωτερική διαδρομή ενός ανθρώπου, σε σχέση με ένα περιβάλλον που αν και γνωστό και προσεγγίσιμο για τον καθένα, προκαλεί αντιλήψεις τόσο δραματικά νεοφανείς, με τα πιο ευπροσήγορα μάλιστα αφηγηματικά μέσα να την εικονογραφούν, την μεταβάλλει σε κάτι τόσο οικείο ώστε θα μπορούσε να βεβαιώσει κανείς πως ο «Καϊάφας» συνιστά την εγχώρια εκδοχή του «Μετέωρου ανθρώπου» του Σολ Μπέλουου, λειασμένη όμως χάρη στην παρουσία του ελληνικού φωτός.

Το αντίτιμο

Η σημαδιακή φράση «Κάθε φορά που ξέρω τι θέλω είμαι χαρούμενος», ειπωμένη κάποια στιγμή μάλλον ως κραυγή απελπισίας παρά ως παρηγοριά, φαίνεται να οριοθετεί με έναν τρόπο δραματικό το μέγεθος της δυστυχίας του ήρωα καθώς μοιάζει να εξισώνει την αυτογνωσία με την τρέλα. Με το καταργημένο στον «Καϊάφα» όριο της να έχει ως το αντίτιμο μιας πορείας που διαμορφώνεται χάρη σε τυχαία επιλεγμένες περιστάσεις – αν μπορεί να ειπωθεί κάτι τέτοιο.

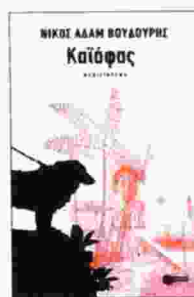
Συμπερασματικά θα έλεγε κανείς πως αν κάτι δίνει το ιδιαίτερο ενδιαφέρον του στον «Καϊάφα», είναι το γεγονός πως όσο περισσότερες δυσκολίες δημιουργεί ο ίδιος ο συγγραφέας σε μια προβλεπόμενη εξέλιξη, τόσο περισσότερο συναρπαστικά γίνεται η συνέχεια. Όσο περισσότερους φραγμούς ορθώνει ώστε ο ορίζοντας να του γίνεται σχεδόν αθέατος, τόσο διευρύνεται η προοπτική τα πρόσωπα και οι συνθήκες, τοποθετημένα όλα τους μέσα στο χρονικό διάστημα ενάμιση μήνα, να αποκτούν μια ανεξίτηλη σφραγίδα.

Νίκος Αδάμ Βουδούρης

Αυτογνωσία

ίσον τρέλα

Η ιλιγγιώδης εσωτερική διαδρομή του «Καϊάφα» συνιστά την εγχώρια εκδοχή του «Μετέωρου ανθρώπου» του Σολ Μπέλουου, λειασμένη όμως χάρη στην παρουσία του ελληνικού φωτός

Νίκος Αδάμ Βουδούρης
ΚΑΪΑΦΑΣ

Εκδ. Πατάκη, 2016, σελ. 152
Τιμή: 7,70 ευρώ

τον οριζοντιωμένο κορμό ενός πεύκου. Χωρίς βέβαια να απουσιάζουν οι άνθρωποι αυτοί και όχι μόνον οι τρεις ή τέσσερις αλλά πολύ περισσότεροι, αν λογαριάσουμε τον συνάδελφο του ήρωα, τον Φωκά, τους χελωνάδες κατασκηνωτές, το ζευγάρι Γιάννη και Βιβή Μενύχτα, την κτηνίατρο Αναστασία Μπόζου, τον Δημήτρη Σταματελόπουλο, που όσο ευδιάκριτα και αναγνωρίσιμα και αν καταχωρούνται μέσα στο μυθιστόρημα δεν παύουν να παραμένουν το φόντο για μια σχέση – αυτή του ήρωα με τον σκύλο του –